

prism
ปรีชัม

พนมเทียน

ตอน
จิตรางคนางค์
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบ หนีบ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกทะลุขั้วมหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงขึ้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทโธปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้กุดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝั่ขอมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้เรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวารাত্রี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวารাত্রี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดที่ผิดทางของความเป็นมนุษย์ธรรมดา เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑ

เพชรพระอุมา เล่ม 33

ตอน จิตรรางคนางค์

76

03.30 น. รพินทร์ ไพรวลัย ตื่นขึ้นมาด้วยการเขย่าปลุกที่ปลายเท้าโดยใครคนหนึ่งพร้อมกับเสียงกระซิบเรียกแผ่วเบาแต่ร้อนรนว่า

“นาย! นาย!...”

เขาตบปีกหมวกขึ้น ขยายม่านตา ก็เห็นว่าคนที่ปลุกคือเจ้าเกิด พรานเด็กหนุ่มของเขา

ขณะนั้นอากาศหนาวจับใจ ไฟแทบทุกกองที่ก่อไว้หริ่มอด เหลือแต่เฉพาะถ่านแดงๆ คงมีลูกพลอมแพลมอยู่บ้างก็เฉพาะกองใหญ่ที่ก่อไว้ทางด้านปลายเท้าของกระโจมที่พักนอนของนายจ้างอเมริกันเท่านั้น

ลักษณะของเกิดเต็มไปด้วยความรีบด่วน ตาเบิกกว้าง
เห็นแต่ตาขาวกลอกกลอกแลก

พรานใหญ่ดึงตัวขึ้นนั่งทันที และก่อนที่เขาจะเอ่ยถาม
คำใดขึ้นนั่นเอง เกิดก็บอกมาเร็วปรือว่า

“นาย! ลุงคำกับน้ำจันกลับมาแล้ว...”

จอมพรานแทบกระโดดผางขึ้นยืน ความอ่อนเพลียจ้วงเจีย
หายเป็นปลิดทิ้ง

“จันกับบุญคำกลับมาแล้ว? อยู่ที่ไหน?”

เกิดชี้มือไปทางเนินด้านที่ต่ำลงไป เสียงพูดยังอยู่ใน
อาการเดิม

“โน่น นาย สองคนไปนั่งหนาวสั่นกักๆหลบอยู่ใต้เพิงหิน
ต่ำลงไปสัก 2-3 เส้นนี่เอง จะจุดไฟผิงก็ยังไม่กล้า กลัวพวกเรา
ในแคมป์นี้จะเห็นแสงกับควัน นั่งจ้องกันอยู่สองคน หน้าซีด
เหลืองเป็นผีเลย”

คำบอกเล่าของเกิดมันฟังดูสับสน ไม่กระจ่างอย่างไร
ชอบกล รพินทร์ขมวดคิ้ว จ้องหน้าเจ้าเด็กหนุ่มของเขาเป่ง

“บอกให้ช้าๆ ชัดๆ ซิ เกิด บุกคำกับจันกลับมาแล้ว เสือกไปนั่งจ้องอยู่ใต้เพิงหินซ่อนตัวอยู่ทำไม แล้วนายทหารเชิดรูกับแฮมมคริสล่ะ?”

“ไม่มี! แฮมมคริสกับนายทหารเชิดรูกไม่เห็นมาด้วยเลย เห็นแต่ลุงคำกะน้ำจันเท่านั้น ตามอะไรก็ไม่ยอมพูด น้ำจันแอบโผล่ด้อมๆ เข้ามาที่ปางพักของเราเมื่อคืนนี้ ผมกำลังอยู่ยาม แกล้มไม่ได้เข้ามาในปางพัก แต่ด้อมแอบอยู่หลังก้อนหิน เป้าสัญญาณไปไม่เรียก ผมออกไปดู ก็เห็นแกแอบซุ่มอยู่คนเดียว บอกให้ผมแอบมาปลุกนายโดยอย่าให้ใครเห็น บอกให้นายตามไปพบตรงที่แกกับลุงคำซุ่มตัวอยู่ข้างล่างยอดเนินนี้ ก่อนจะมาปลุกนายนี้ ผมตามน้ำจันลงไปก่อนแล้ว ก็เห็นลุงคำนั่งคางสั้นักๆ อยู่ตรงนั้นจริงๆ ไม่เห็นแฮมมกะนายทหารอยู่ด้วยเลย จะถามอะไรทั้งสองคนก็ไม่ยอมบอก เร่งให้มาตามนายอย่างเดียวเท่านั้น”

รพินทร์ใจหายวูบตกลงไปถึงปลายเท้า ลุกขึ้นยืนทันทีตามองจับไปยังกระโຈມพักของนายจ้าง ซึ่งขณะนี้มิดอกเตอร์ สแตนลีย์ คีธ อิสซาเบล นอนกันอยู่ โดยมีเสื่อเข้าไปอยู่เป็นเพื่อน

เขาไม่แน่ใจว่านายจ้างทั้งสามขณะนี้จะมีใครตื่นอยู่บ้าง แต่เชื่อว่า สำหรับสแตนลีย์กับคีธคงจะหลับสนิทแน่ เพราะ สะบักสะบอมทั้งสองคน ประกอบกับยานอนหลับที่หมอเบล ให้ไว้ ส่วนตัวหมอเบลเองไม่ทราบว่าจะหลับหรือเปล่า

คำรายงานของเกดถึงแม้จะไม่กระจ่างชัดใดๆเลย ก็บอก สัญญาณร้ายที่เขาสังหรณ์ไว้ให้ประจักษ์ สำหรับบุญคำกับจัน นั้นหลุดรอดออกมาจากใต้โพรงถ้ำภายหลังหिनถล่มลงกลบแล้ว แน่นนอน และชมซานมาจนถึงจุดที่นัดพบกันไว้ แต่ก็ไม่กล้าที่จะ โผล่เข้ามาให้ใครเห็น เพียงแต่ส่งสัญญาณให้เขารู้ และปรารถนา ที่จะพบโดยเร็วที่สุดเท่านั้น คงจะเนื่องมาจากความวิตกกังวล อะไรสักอย่างหนึ่ง

เขาไม่อยากจะคิดในขณะนี้ เพราะก่อนจะจากกันโดย แบ่งฝ่ายกันออกเป็นสองฝ่าย พวกเขานำคีธ สแตนลีย์ และ อิสซาเบลขึ้นขึ้นหน้าผาเพื่อเผชิญหน้ากับมันตรัย ส่วนบุญคำ และจันนำเชิดวุธกับคริสเป็นฝ่ายเดินล่อเข้าไปในช่องเขา ตัวเขาเองได้กำชับสั่งไว้แล้วว่า ถ้าหากเชิดวุธและคริสได้รับอันตราย ถึงชีวิต โดยทั้งบุญคำและจันไม่สามารถจะช่วยไว้ได้ละก็ ทั้ง บุญคำและจันก็ไม่ต้องโผล่กลับออกมาให้เขาเห็นหน้าอีก

แต่นี้สมุนซ้ายขวาของเขาเอาตัวรอดออกมาได้แล้ว ไม่กล้ากลับเข้ามาปรากฏตัวในแคมป์ หากแต่ไปซุ่มแอบอยู่เพื่อรอพบเขาอย่างเป็นทางการลับ! อาการเต็มไปด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง...ทำไม? ทำไมบุญคำและจันรอดออกมาได้ แล้วเชิดวุธกับคริสล้อยู่ที่ไหน เกิดอะไรขึ้น ในเมื่อทั้งสี่คนเดินเกาะหุ้มไปด้วยกันอย่างใกล้ชิดที่สุดในภาวะที่หินถล่มลงนั้น?

พรานใหญ่กัตรีมผีปากแน่น จะสอบสวนถามอะไรเกิดในขณะนี้ต่อไป ก็ยังไม่มีประโยชน์อะไรแน่ นอกจากตัวเขาเองจะไปพบบุญคำกับจันให้เร็วที่สุดเพื่อรีบเอาความจริง

“เกิด แก่รออยู่ตรงนี้ ฉันจะยอมไปดูที่กระโจมของพวกนายห่าก่อน”

ว่าแล้วรพินทร์ก็ออกสาวเท้ายาวๆตรงเข้าไปที่เต็นท์ของนายจ้งทันที่ พอใกล้เข้ามา เขาก็แผ่วฝีเท้าเป็นย่อง ค่อยๆแหวกประตูกระโจมโผล่หน้าเข้าไปดู

ภายในกระโจม สแตนลีย์ คัท ภายในผ้าแบลิ่งเกิดผืนเดียวกัน นอนในลักษณะหลับเป็นตาย หางออกมาอีกเล็กน้อยคืออิสซาเบล ซึ่งนอนตะแคงตัวคู้อยู่ โดยหันหลังให้ประตูกระโจม

อยู่ในอาการหลับสนิทเช่นเดียวกัน เสย้นนั้นนอนขวางอยู่ทางด้าน
ปลายเท้าของทุกคนริมประตูกระโจม รพินทร์ทดลองโดยสะบัด
ฝ่าไลต์เตอร์แบบชิปโป้ของเขาให้เปิดออกดังแก๊กเพียงเบาๆ
ครั้งหนึ่งเท่านั้น เสย้ก็ลืมตาขึ้นทันที แสดงว่าพรานของเขาอยู่
ในภาวะที่พร้อมเสมอ

รพินทร์เอานิ้วแตะริมฝีปากไว้ เชิงบังคับให้เสย้เงยบกริบ
ที่สุด ตนเองมองสำรวจไปยังนายจ้างทั้งสาม อีกอีตใจหนึ่ง
ระหว่างนั้นเสย้นอนนิ่ง ลืมตาโผล่มองดูเขาอย่างพิศวง พราน
ใหญ่ก้มสบตาแล้วกระดิกนิ้วเป็นสัญญาณให้คนของเขาตาม
ออกมา แล้วตนเองก็ปล่อยผ้ากระโจมลง ผลุบออกไปยืนคอย
ข้างนอก

ไม่ถึงอีตใจ เสย้ก็คลานอย่างเบากริบออกมาหน้าตึ้นๆ

“ทั้งสามคนหลับสนิทหรือเปล่า เสย้?”

เขากระซิบถามเบาที่สุด

“หลับเป็นตายเลยครับนาย สำหรับนายห้างคัธกับนาย
ห้างบ๊อบ แต่แหม่มเบลเฟิงจะหลับไปสักชั่วโม่่งที่แล้วเห็นจะได้
ก่อนหลับเห็นกระสับกระส่ายพลิกไปพลิกมาอยู่นาน แล้วก็ลุก

ขึ้นมาชดยาะอะไรก็ไม่ทราบ เอาเสียหลายเม็ดทีเดียว เลยเงยบ
ไปได้” เส่ยรายงาน

“ดีแล้ว! ฉันกับเกิดจะออกไปนอกบริเวณปางพักสักครู
เส่ยกลับเข้าไปนอนที่เดิม ระหว่างนี้ถ้าใครตื่นขึ้นมา โดยเฉพาะ
หม่อมเบล ถ้าถามถึงฉัน ก็ให้บอกว่าเดินตรวจบริเวณ และ
พยายามบอกให้นอนเสียตามเดิม”

“อ้าว! แล้วนี่นายจะออกไปไหน?”

เส่ยทำหน้างงๆ รพินทร์ตบไหล่

“ไม่ต้องถามหรอก ทำตามคำสั่งก็แล้วกัน”

เจ้าพรานหนุ่มรับคำอย่างว่าง่าย คลานกลับเข้าไปใน
กระโจมของนายจ้างตามเดิม รพินทร์ก็ปรี๊ดตรงมาที่เกิดผู้กำลัง
ยืนคอยอยู่ในเงามืด

“ไป! เกิด พาฉันไปพบกับบุญคำและจันเตี๋ยวนี่ ถ้ามันจะ
ยังเง่เสียแล้วเฮะ”

ฉวยได้ไรเฟิล เป้ประจำตัววัดขึ้นพาดป่า สุภาพบุรุษไพร
ก็เร็นตัวออกจากบริเวณแคมป์ที่พัก ตามหลังการนำของเกิด

ไปอย่างเงิบ ๆ โดยเลาะลัดไปตามป่าหินของยอดเนินสักตำ โดยไม่ได้พูดคำใดกันเลย ท่ามกลางความดำสนิทของราตรี

ชั่วไม่กี่อึดใจเท่านั้น เกิดก็นำเดินลงเนินใต้ไต่ไปตาม ขอบทางอันสูงชัน แล้วก็มาถึงตะพักหินบริเวณหนึ่ง อุดมไปด้วย ห่อหินล้วน เมื่อรพินทร์ฉายไฟปราดออกไป ก็แลเห็นสอง พรานอาวูโสอันเปรียบเสมือนแขนขวาและซ้ายของเขา พวกหนึ่งจับเจ้าอยู่ใต้เพิงหินที่ชะงอกเป็นหลังคาออกมา ทั้งสองพราน มือดี พอมองเห็นลำแสงไฟฉายก็พากันถลันลุกขึ้นยืนทันที แต่ก็ ดูจะยืนนิ่งซึ้งกระตือโดยไม่ได้ปริปากคำใดออกมาทั้งสิ้น จนกระทั่งรพินทร์เข้าถึงตัว

เขาเองก็ยังไม่เอ่ยคำใดในขณะนี้ แต่ส่งไปตรวจดูหน้า และร่างกายของคนทั้งสองเพื่อให้รู้ว่าเป็นบุญคำกับจันแน่ ไม่ผิด ตัวไป ทั้งสองชะมุกชะมอมฝุ่นเต็มตัว ท่าทางอึดอัดโรยเต็มทน เสื้อผ้ารุ่งริ่งและหน้าซัดเหมือนผี มีรอยถลอกปอกเป็งแทบทั้งตัว แต่ก็ดูว่าไม่มีอะไรสาหัสมากไปกว่าความหวาดหวั่นตกใจ กาย ทั้งสองสั่นอยู่ริก ๆ จะเกิดความหนาวเย็นของอากาศหรือเพราะ ความรู้สึกบางอย่างบางอย่างไม่อาจทราบได้

“เฮอะละ บุญคำ จัน ตั้งสติให้ดีเสียก่อน ค่อยๆเล่าให้ฟังก็ได้ ยังไม่ต้องรีบร้อนอะไรทั้งสิ้น...นั่งลง!”

เขาพยายามบังคับเสียงพูดของตนเองให้ฟังดูเป็นธรรมดาที่สุด ทั้งที่หัวใจร้อนแทบระเบิด บุญคำกับจันค่อยๆหย่อนตัวลงนั่งแปะลงไปกับพื้นตามเดิม รพินทร์สอดมือเข้าไปในเบ้าหลัง ยังไม่พูดอะไรต่อ แต่งัดเอากะตักบรันทือออกมาส่งให้ ทั้งสองตะครุบเข้าไปตีมืออย่างกระหายคนละหลายอีก เหมือนจะเป็นการดับความรู้สึกอันวุ่นวายใจอยู่ในขณะนี้ แล้วระบายลมหายใจเอือกใหญ่ บ้ายแขนเซ็ดริมฝีปาก

พอดีกรีของแอลกอฮอล์เริ่มร้อนวาบไปทั่วทุกเส้นเลือด อากาการของสมุนช้ายขวของเขาก็ดูจะดีขึ้นเล็กน้อย

“นาย...”

เสียงแหบ ๆ ของตาเฒ่าบุญคำดังขึ้นเป็นครั้งแรก

“บุญคำกะจันเสียใจจริง ๆ ที่กลับมาให้นายเห็นเพียงสองคนเท่านั้น แล้วก็ยังไม่กล้าโผล่เข้าไปในแคมป์ให้ใครเห็นก่อน บุญคำเสียใจ...”

แกพูดได้เพียงแค่นั้น และหมายความว่านั่นจริง ๆ จาก
สีหน้าอาการ สีหน้าเหมือนจะร้องไห้

รพินทร์ตบไหล่พรานของเขาหนัก ๆ แล้วว่า

“ไม่ต้องกลัวว่าฉันจะว่าอะไรทั้งสิ้น ฉันต้องการรู้ความ
จริงทั้งหมดว่ามันเป็นยังไง ไหนลองค่อย ๆ เล่าไปซิ แล้วนี่มาถึง
ที่นี่กันตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ฉันกับพีคำมาถึงที่นี่สักครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้...”

ฉันเป็นคนบอกขึ้น น้ำเสียงเครียดสั่นเซ่นกัน

“ปรึกษากันว่าจะทำยังไงดี ไม่กล้าเข้าไปพบนายกะนาย
ห้างพวกนั้น นั่งหนาวกันอยู่ตรงนี้ แล้วพีคำก็บอกว่าไม่มีทางจะ
ทำอย่างอื่นได้ นอกจากจะต้องไปแอบตามนายมา จนถึงได้ย่อง
เข้าไปใกล้ปางพักแล้วเป่าสัญญาณไปไม่เรียกไอ้เกิด นายจะ
ตีดาฆ่าแกงยังไงก็ยอมแล้ว ไม่รู้จะทำยังไงถูก ฉันกับพีคำ
พยายามกันเต็มที่แล้ว...”

“ค่อย ๆ เล่า ฉัน ลำดับภาพไปให้ดี ไม่ต้องกลัวว่าฉันจะ
ตีดาฆ่าแกงอะไรหรอก ถึงยังไงเหลือรอดมาได้สองคนก็ยิ่งดีกว่า

หายไปเสียหมดสี่คนโดยไม่รู้ข่าวอะไรเลย...ว่าไปให้ละเอียดที่สุด ฉันกับพวกเจ้านายและพวกเราทุกคนเป็นห่วงจนบอกไม่ถูก แทบไม่มีใครหลับนอนกันเลย”

“เอ็งเล่าไป ไฉ่จัน กูพูดอะไรไม่ถูกแล้ว...”

ตาเฒ่าบุญคำหันไปบอกกับมือรอง ฉวยกระตักบรันท้ไปชดเสียอีกอีกใหญ่ แล้วนั่งกุมขมับ หลับตานิ่ง

เขาไม่เคยเห็นลักษณะของบุญคำทำattoผิดหวังเหมือนครั้งนี้เลย ในชีวิตแกร่งกระต้างผจญภัยร่วมกับเขามาทุกป่าทุกดง ลักษณะของบุญคำขณะนี้เหมือนตัวเองอยากจะกลืนใจตายเสียรู้แล้วรู้รอด จนถึงขนาดเกิดต้องเข้าไปจับแขนและกระชับพูดปลอบใจแก เพราะรู้สึกเหมือนจะได้ยินแกร่งให้อยู่ฮึดๆ ซึ่งไม่เคยมีใครเห็นมาก่อน เสียงพึมพำปนสะอื้นออกมาว่า

“นายไวใจกู แต่กูก็ทำพลาดจนได้...ผีสาวเทวดาเท่านั้นที่รู้ว่า กูกะไฉ่จันพยายามจนสุดฝีมือแล้ว กูรีบปากกะนายไวเป็นดิบดีว่าทั้งสองคนนั้นเป็นอะไรไป กูกะไฉ่จันก็จะไม่โผล่มาให้ นายเห็นอีก แต่นี้กูกะไฉ่จันก็ยังหน้าด้านมา”

“ทำใจดีๆไว้ ลุงคำ อย่าเพิ่งตีโพยตีพายอะไรไปเลย

นายท่านจะต้องรู้อะไรดีที่สุด ไม่โทษลุงคำกับน้ำจันโดยไม่มีเหตุผลหรอก”

เกิดกระซิบพลอบ เสียงตาเฒ่ารำพันต่อไปว่า

“ตั้งแต่ไ้ภูเขานรคนั้นมันถล่ม เหมือนจมอยู่ใต้แม่พระ-
ธรณี ข้าวสักเม็ด น้ำสักหยด ก็ไม่ตกถึงกระเพาะกูะไ้จัน ไ้ไหน
จะตะเกียกตะกายเอาชีวิตให้รอด ไ้ไหนจะพยายามค้นหาไ้หนุ่ม
อีสาวสองคนนั้น ไ้เกิดเอ๊ย! เลือดตากูแทบกระเด็น นี่ไม่ใช่ว่า
พอรอดตัวกันมาได้สองคนก็ตรงมาที่นี้เลยเมื่อไหร่ กูสองคน
มุดถ้ำค้นหาอยู่ตั้ง 5-6 ชั่วโมงจนหมดแรง หหมดหวังแล้ว เลยต้อง
ถอยก่อน ยอมกลับมาให้นายกระต๊อบ”

แล้วแกก็ร้องไห้ฮือๆ สะอึกสะอื้นต่อไปเหมือนลูกหมา
หน้าหนาว รพินทร์ชักรำคาญเต็มที ก็ตวาดเบาๆว่า

“หยุดพรรณนาเสียที ตาคำ! ถ้ายังพูดไม่รู้เรื่องก็ลงนอน
พักก่อน ยังไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ปล่อยให้จันพูด”

เฉียบขาดและศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง เสียงตาคำเจี๊ยบกริบไปทันที
แต่ล่อบรันตีเข้าไปเกือบหมดกระดิก แล้วก็นั่งกอดเข่าเจ้าจุก
เหมือนท่อนหิน

ฉันผู้ดูเหมือนจะควบคุมสติได้ดีกว่าลูกพี่ นี่เงียบไปครู่
เหมือนจะลำดับภาพ แล้วก็เล่าว่า

“นายพาพวกสามคนปีนขึ้นหน้าผา...ฉันกับพี่คำพาสองคน
เดินเข้าซอก ก็ชี้หมายนัดแนะกันให้รู้แล้วว่า จะต้องเดินมาถึง
ริมทางหน่อหิน 3 หน่อ ตรงนั้นจะเป็นโพรงถ้ำที่จะมุดเข้าไปได้
แต่จะเป็นโพรงขวามือสุดทางซีกซ้ายของหน้าผา เพราะเป็น
โพรงที่พี่คำเคยเข้าไปหาเหล็กไหล มีทางทะลุออกได้...”

สมุนซ้ายของเขาพูดเสียงเหือด ๆ อยู่เช่นนั้น รพินทร์
อับทุรีเต็มปอด แล้วเม้มริมฝีปากแน่น พยักหน้าให้พูดต่อ

“ก็พูดบอกย้าแล้วย้าอีก แต่ทั้งนายทหารกับแหม่มคริส
จะฟังหรือเปล่าไม่รู้ เห็นเดินคลอคุ้ยกันหนุงหนึ่งอยู่ข้างหลัง ฉัน
กับพี่คำต้องคอยเร่งให้เดินติดหลังมาใกล้ ๆ กันตลอดเวลา ถึงนั้น
แกทั้งสองคนก็ยังเดินเว้นระยะห่างไปประมาณสัก 4-5 วาเห็นจะ
ได้ ดูไม่สนใจหรือเชื่อว่าหินมันจะกล่มลงมาเลย ฉันกับพี่คำเสีย
อีก ขณะที่เดินไปขาสั่นตลอดเวลา คอยแหงนดูข้างบนอยู่เรื่อย
ใจก็ภาวนาระวังเมื่อไหร่มันจะหล่นลงใส่หัว...”

“ต่อไปซิ”

“สักอึดใจ ก่อนหน้าที่มันจะครืนลงมานั้นแหละครับ จัน
ได้ยินเสียงแหม่มคริสร้องจ๊ากลั่น ตะโกนอะไรลั่นลั่นเข้าไป
นายทหารแล้วตรงเข้าไปทุบตี ท่าทางจะโกรธจัด ตอนนั้น
นายทหารร้องเพลง...เพลงฝรั่งอะไรก็ไม่รู้ จันก็ไม่เข้าใจว่า
ทำไมนายทหารเชิดขลุ่ยร้องเพลงแล้วแหม่มคริสจะต้องเต้นเป็น
จ๊วด้วย สาวาแหม่มจะทำอะไรใส่คะแนนไม่ทันทีเดียว...ก็ตอน
นั้นแหละครับ ภูเขาเหนือหัวมันก็ถล่มลงมายังกะฟ้าแล่นชนดิน
จันกับพีคำตกใจแทบเยียวราด ร้องตะโกนสุดเสียงให้หลบเข้า
ช่องที่หมายตาไว้ก่อนแล้ว แต่สองคนนั้นยังทุบกันนิ้วเนีย ห้าง
ออกไปข้างหลังตั้งเกือบ 10 วาเห็นจะได้ ไอ้ข้างบนก็ครึกๆลง
มาแล้ว ยังกะห่าฝน ผุ่นมันตกลงมาบังก่อนแล้ว เสียงพีคำยัง
ตะโกนเรียกนายทหาร นายแหม่ม...แล้วก็วิ่งถลาออกไปจะร้องตัว
แต่ไม่ถึงครับนาย ก้อนหินเกือบเท่าครกตำน้ำพริกกระแทกไหล่
พีคำ โครมเดียวกะมำหน้าลงกับพื้น หน้าฟาดหินยังโนบุดอยู่นั้น
แต่ไม่แตกเพราะหนังแก้ดี จันเห็นท่าจะไม่ไหวแล้วก็เลยคว้าขา
พีคำได้ กระซากถูถูกั๊งเข้าไปในโพรง คราวนี้ก็ไม่ต้องพูดแล้ว...
เสียงมันดังครืน-ครืน-เหมือนโลกจะแตก โพรงถ้ำที่มืดหลบกัน
เข้าไปได้อย่างหวุดหวิดไหวสะเทือนไปหมด สองคนนอนกับพื้น
ปิดหัวปิดหูอยู่ตรงนั้น นึกว่าถ้ามันคงจะถล่มลงมาทับเหมือนกัน
จนกระทั่งเสียงหินถล่มมันค่อยๆเงียบหายไป นานตั้ง 3-4 นาที

เห็นจะได้ กว่ามันจะหยุด พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ปากโพรงข้างหน้าที่นอนกันอยู่ดำมืดไปหมดแล้ว มองไม่เห็นอะไรเลย หินมันลงมากลบปิดปากช่องหมด จันเป็นคนรู้สึกตัวก่อนเขย่าพีคำที่แรกก็นึกว่าแกตายแล้วเหมือนกัน เรียกอยู่พักใหญ่แกจึงรู้สึกตัว แต่ก็ยังนอนจุกอยู่ตรงนั้นอีกนาน”

ระหว่างที่จันเล่าเหตุการณ์ในนาที่วิฤติ รพินทร์แทบไม่หายใจ จ้องหน้าในเงามืดนั้นไม่กะพริบ

“เอาครั้งสุดท้ายล่าสุดที่จันกับบุญคำมองเห็นนายทหารกับแหม่มคริส...เห็นเขาทั้งสองคนยังงៃ หลบมุดเข้าโพรงใกล้เคียงกับที่จันและบุญคำมุดเข้าไป หรือว่ายืนตะลิ่งจนกระทั่งหินมันหล่นมาทับ...เห็นไหมว่าหินมันหล่นลงมาบดขยี้ บอกมาตามตรงเลย”

จันอึ้งไปนาน พยายามขบคิด แล้วหันไปทางบุญคำผู้ยังนั่งเป็นตอหินอยู่

“พีคำเห็นยังงៃละ? ลองบอกให้นายรู้สิ เพราะพีคำเป็นคนวิ่งถลาเข้าไป ส่วนฉันอยู่ข้างหลัง พีคำจะต้องเห็นได้ถนัดกว่าฉัน”

รพินทร์หันขวับไปทางบุญคำ จากคำบอกเล่าของจัน ทำให้เขาสงสารแกเป็นอย่างยิ่ง บุญคำเองก็รอดตายมาได้อย่างหวุดหวิดที่สุด ถ้าไม่ได้จัน แก่ก็คงهلكไปแล้ว เพราะมัวพะวงช่วยสองคนนั้นอยู่ จนตัวเองถูกหินกระแทกล้มลง แสดงว่าแกไม่ได้บกพร่องต่อหน้าที่ คิดแต่จะเอาตัวรอดเลย

“บรรันดีกระตักนั้นนะยกให้หมด เอาเลยบุญคำ ชัดให้เกลี้ยง แล้วก็พูดภาษาคนให้รู้เรื่องหน่อย”

บุญคำดูเหมือนจะตื่นจากภวังค์ แก่ไม่ต้องการบรรันดีอีกแล้ว แต่ขอยามวนจากเกิดไปจุดธูปอย่างกระหายจิต

“นาย...นายไม่ด่าบุญคำนะ”

เสียงของแก่อ่อนน้าสมเพช

“อย่ามัวแต่กังวลเรื่องนั้นอยู่เลยน้า ตาคำ จันต้องการรู้เรื่องให้ละเอียดถี่ถ้วนที่สุดระหว่างเกิดเหตุการณ์ตอนนั้น มัวแต่ร้องอืดๆ เป็นจะชัดเข้าไปให้เสียเท่านั้น”

เมื่อนั้นเองแกจึงเพิ่งจะพูดเป็นภาษาขึ้นมาได้บ้าง แต่ก็ไม่ค่อยจะกระจ่างแจ่มนัก รพินทร์ต้องคอยชักไปทุกระยะ

“ตอนที่บุญคำแล่นเข้าไป...”

แกบอกแหบแห้ง อัดบุหรี่ปะตองแห้งแดงวาบๆ

“บุญคำเห็นทั้งนายทหารและนายแหม่มหยุดชะงัก แหงนมองขึ้นไปข้างบน ตอนนั้นยืนเฉยเหมือนคนตกตะลึง บุญคำไม่ได้แล่นไปเฉยๆ ร้องตะโกนบอกแกทั้งสองคนด้วยว่าให้หลบ แต่เสียงหินหลายมันกลบเสียงบุญคำเสียหมด ครึ่งสุดท้ายตอนที่หินมันหล่นมากระแทกหลังบุญคำคว่ำหน้าลงไป บุญคำเห็นแวบว่านายทหารผลึกแหม่มเข้าไปตรงซอกที่ใกล้ที่สุด...ใกล้กับทั้งสองคนยืนนั้นแหละ แหม่มกระเด็นหัวปัก นายทหารก็พุ่งหลาวตามเข้าไป บุญคำเห็นแค่นั้นแหละ แล้วตัวเองก็สลบ มารู้อีกตัวอีกครั้งก็ตอนที่ไอ้จันมันเขย่าปลุกขณะที่มานอนกันอยู่ในโพรงแล้ว ไม่รู้ด้วยว่าไอ้จันมันเป็นคนลากขาเข้ามา”

จอมพรานแม้ริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง

“บุญคำเห็นว่าครั้งสุดท้าย นายทหารกับนายแหม่มกระโจนเข้าช่องโพรงเหมือนกัน แต่คนละโพรงกับของบุญคำอย่างนั้นหรือ?”

“บุญคำเห็นอย่างนั้น แต่ก็แอบเดี๋ยวเท่านั้น”

“ยืนยันได้ไหมว่าไม่ได้เห็นหินก้อนไหนหล่นลงมาถูกสองคนนั้นก่อน?”

เขาเน้นคำถามอย่างจริงจัง พร้อมกับจับไหล่บอบบางของตาพรานเผ่าบีบแรง จนแก้มร้องไห้อันเนื่องมาจากไหล่ข้างนั้นก็แทบจะหักอยู่ก่อนแล้วเพราะแรงหินกระแทก

“ที่เห็นนะ สองคนพยายามหลบแล้ว แต่จะหลบเข้าโพรงทันหรือจะถูกหินบดเสียก่อน บุญคำบอกไม่ได้ เพราะตัวเองหน้าคะมำปีดินลงไปแล้ว”

“มันมีโพรงถ้ำตรงหินงอกริมทางอยู่สามหน่อ นั่นเป็นช่องอยู่สามโพรง โพรงที่ห่างสุดหรือขวามือสุดเมื่อหันเข้าหน้าผาคือโพรงที่บุญคำกับจันมุดเข้าไป มันก็เหลืออยู่อีก 2 โพรงที่เราสันนิษฐานว่า ถ้าไม่ถูกหินทับแหลกไปเสียก่อน นายทหารเชิดวูกับแหม่มคริสจะต้องเลือกเข้าโพรงใดโพรงหนึ่ง...พอจะสันนิษฐานได้ไหมว่าจะจะเป็นโพรงกลางหรือโพรงริมอีกด้านหนึ่ง ลองหลับตาวาดภาพให้ดี แต่ละโพรงมีขนาดไล่เลี่ยกัน และห่างกันประมาณ 3-4 วาต่อหนึ่งช่องโพรง”

เขาพูดซ้ำ ๆ เพื่อให้ทั้งสองตั้งใจสติคิดและให้ข้อมูลที่ถูกต้อง

ที่สุด

“ตอนที่นายทหารกะนายแหม่มตีกัน ยืนห่างออกไปมาก ถ้าจะมุดเข้าโพรงได้โดยหลบหินพังท้น ก็น่าจะเข้าโพรงทางด้านซ้ายมือสุด หรือโพรงแรกที่ยืนอยู่ตรงปากทางของมันนั่นแหละ”

บุญคำทบทวนความจำ ในสมองของแกปวดหัวหมุนตัวไปหมดเมื่อคิดถึงเหตุการณ์ตอนนั้น

“คราวนี้พูดกันตามตรงเลย บุญคำ จัน...ทั้งสองคนอยู่ใกล้ซิดเหตุการณ์ที่สุด สันนิษฐานว่ายังไง สองคนถูกหินบดแหลกไปเสียแล้ว หรือว่าหลบเข้าช่องโพรงท้น?”

เขายังไม่เห็น

บุญคำกับจันหันหน้าเข้าหากันเองในเงามืด แล้วจันก็บอกเกือบเป็นกระซิบว่า

“มันก็โอ้เครื่องกันแหละนาย ถ้าถูกหินหล่นลงมาบดทับแหลกละเอียดไปเลย นายทหารกับแหม่มคริสก็วูบเดียวหมดความรู้สึก แต่ถ้าหลบเข้าโพรงท้นก็ตายช้าลงไปอีกนิด แต่จะ

ตายอย่างทรมาน เพราะสามโพรงนั้น มีอยู่โพรงเดียวที่มีทางออกได้ คือโพรงที่จับกับพีค้ำมุดกันออกมาที่แหละ อีกสองโพรงนั้นนะมันเป็นโพรงตัน นายทหารกับแหม่มคนสวายนั้นจะถูกฝังทั้งเป็น”

สุภาพบุรุษไพร่หรือตาลง ต่อบุรุษี่ตัวที่สอง

“ทั้งสองคนแน่ใจหรือว่าทั้งสองโพรงนั้นตัน?”

“พีค้ำแกบอกว่าแกเคยสำรวจมาก่อนแล้ว เป็นโพรงที่มีทางเดินเข้าไปลึกได้ก็จริง คดเลี้ยวไปมา เหมือนจะมีทางออกได้ แต่มันไม่มีทางออกหรอก เหมือนเขาวงกต ในโพรงก็เต็มไปด้วยปล่องเหว”

“บุญคำ”

“ชะรับนาย”

“บุญคำสำรวจสองโพรงนั้นมาก่อนแล้ว ละเอียดแค่ไหน?”

“คนหาเหล็กไหลนะนาย ลงได้มุดหาเหล็กไหลกันละก็ นายก็รู้ว่าจะต้องเลี้ยวต้องคลานงมไปหมดทุกทิศทุกทางนั่นแหละ แต่บุญคำไม่เคยพบว่ามันจะมีทางออกได้ ยกเว้นแต่งู

บางช่องมันก็มีทางออกเหมือนกัน แต่แคบแค่ฝ่ามือเดียวเท่านั้น แต่ถ้าจะลงบาดาลไปหาพญานาคก็พอมีทางบ้าง เพราะมีบ่อเหว ไปลงไป มองไม่เห็นกันอยู่หลายแห่ง หย่อนก้อนหินลงไปยังไม่ได้ยินเสียงกระทบกันเหวเลย”

“บุญคำสำรวจโพรงถ้ำที่ว่าไม่มีทางออกนั้นมานานเท่าไรแล้ว?”

“ครั้งสุดท้าย 4-5 ปีมาแล้วมั้งนาย”

แกพูดอย่างมั่นใจ และบนความมั่นใจนั้นก็คือความสิ้นหวังต่อแท้ เพราะเสียงพึมพำพร้อมกับพนมมือขึ้นจบศีรษะ แหว่ออกมาว่า

“อหัง...อหัง...ไปสู่สุคติเถิด พ่อคุณแม่คุณเอ๋ย ดวงชาดลงแค่นี้เอง ทำไมไฉ่คำกับไฉ่จันถึงไม่ตายไปพร้อมกันด้วยเสียรู้แล้วรู้รอด จะได้ไม่ต้องกลับมาให้นายเห็นหน้าอีก”

รพินทร์ ไพรวลย์ ขณะนี้ประสาทชาดิก

เขารู้ว่า บริเวณใต้หน้าผามหาประลัยนั้นมีโพรงถ้ำเต็มไปหมด รู้ว่าบางโพรงมีหนทางทะลุลอดออกได้ แต่ส่วนน้อย

ส่วนมากนั้นก็อย่างที่บุญคำวำนั่นแหละ คือจะตันไม่มีทางออก นอกจากย้อนกลับทางเก่า ซึ่งบัดนี้ไม่ต้องหวัง หินหลายร้อยตัน กลบปากทางหมดแล้ว แต่ถึงอย่างไรตัวเขาเองก็ไม่เคยได้สำรวจโพรงถ้ำใต้หน้าผาอันตรายนี้มาก่อนด้วยตัวเองเลยสักครั้ง เพราะไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องสำรวจ

พยายามวางอารมณ์ให้เป็นปกติที่สุด อย่างน้อยสิ่งที่เขาควรยินดีก็คือ บุญคำกับจันก็ยังอุตส่าห์เหลือรอดชีวิตมาได้ทั้งสองคน เรื่องอื่นค่อยแก้ไขปัญหากันในอันดับต่อไป เกิดเอง ผู้เข้ามาร่วมรับฟังเหตุการณ์อยู่ด้วยในขณะนี้ก็ตัวสั่นไปหมด ประวัติของพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่เคยนำทางพานายจ้างคนใดไปสู่จุดจบเลย ตลอดทั้งชีวิตการหากินอยู่ในป่าของเขา แต่มาคราวนี้เขาเห็นจะสิ้นชื่อเสียงแล้ว

“คราวนี้หนนมาว่าถึงด้านบุญคำกับจันอีกครั้ง หลังจากหลบหินถล่มหลบเข้าไปอยู่ในโพรงปลอดภัยได้แล้วและรู้สึกตัวแล้ว ได้ทำยังงัยกันต่อไป คิดว่านายทหารกับนายหม่อมตายแน่แล้ว ก็ชวนกันมุดลอดหนีออกมาเลยหรืร?”

“ใครบอกนาย!”

ทั้งสองไว้นั้นพร้อมกัน

“ไอ้คำกับจันพยายามพูดวิทย์ เรียกนายทหาร เรียกจน
คอแหบคอแห้ง ไม่ได้ยินเสียงอะไรมันตอบออกมาเลย แม้แต่
จิ้งหรีดสักกะตัว”

“ทางด้านบนหลังหินถล่มแล้ว พวกฉันก็พยายามเรียก
บุญคำและนายทหารอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้ยินเสียงตอบเหมือนกัน
บุญคำได้ยินเสียงฉันหรือพวกเราข้างบนบ้างไหม?”

บุญคำผู้บัดนี้ค่อย ๆ ยกวิทย์ที่แกย้งถืออยู่ในมือขึ้นมาดู
แล้วสั่นหัว

“ไม่ได้ยินอะไรสักอย่าง ได้ยินแต่เสียงตัวเองเท่านั้น
ไม่ได้ยินเสียงนายทหาร นายแหม่ม หรือใครทั้งนั้น ไม่ใช่แค่
เรียกวิทย์เท่านั้น ทั้งบุญคำและไอ้จัน พอตั้งตัวตั้งสติได้ ก็ช่วยกัน
หา พยายามงมค้นหาช่องทาง เพื่อว่าจะพบมีทางทะลุติดต่อไป
ถึงถ้าที่คิดว่านายทหารกับนายแหม่มไปติดอยู่ข้าง แต่หา
เท่าไรก็ไม่พบ พยายามกันอยู่หลายชั่วโมง จนหมดหวังแล้ว
ถ้าไม่มัวแต่ค้นหาเส้นทางอยู่ บุญคำกับจันมาถึงที่พักนี้ตั้งแต่
2-3 หุ่มาแล้ว ไม่เสียเวลามาถึงเอาเกือบใกล้รุ่งแบบนี้หรอก พอ

มุดลอดออกช่องเขาได้อีกด้านหนึ่ง บุญคำก็ปิดวิทย์ ไม่กล้า
เรียกอีก เพราะกลัวจะไปเข้าเครื่องของนายห้างพวกนี้ ที่คง
เปิดรับฟังอยู่ตลอดเวลา เลยย่อมาเจียบๆ ถ้าบุญคำเปิดวิทย์
พูดนับตั้งแต่โผล่ออกมาอีกด้านหนึ่ง ปานนี้นายกับพวกนายห้าง
ก็รู้ข่าวได้ยินเสียงแล้ว นี่จะให้บอกได้ยังไงล่ะ ว่ามีบุญคำกับจัน
กลับมาแค่สองคนเท่านั้น ก็เลยย่อเข้ามา แอบมาบอกให้นายรู้
เสียก่อน”

จอมพรานพยักหน้าลง พุดหนักๆ

“ดีแล้วที่ไม่โง่เลือกเรียกวิทย์หรือรายงานมาให้รู้เสียก่อน
โดยไม่มาพบฉันก่อน เรายังไม่ต้องการให้พวกนายจ้างหรือใคร
รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับนายทหารเชิดวุธกับหม่อมคริสในขณะนี้
ทุกคนยังรอทั้งสองคนอยู่ด้วยความหวัง และความหวังนั้นก็
ทุ่มเทมาที่ฉันคนเดียว ฉันต้องรับหน้าหนักที่สุด ใฝ่ฝันมันตรัย
เล่นงานเราครั้งนี้เจ็บแสบนัก”

“นายครับ นายแน่ใจหรือว่า นายทหารกับหม่อมคริสต้อง
ตายแน่ๆ”

เกิดเอ่ยถามขึ้น

รพินทร์ไม่ตอบ นอกจากกระเดือกน้ำลายลงลำคออัน
แห้งผืด ตาคำโพล่งออกมาแทนว่า

“ถ้าไม่ตายก็ไม่ใช้คนละวะ ไ้เกิด นอกจากเทวดา ไม่มี
ใครรู้ทางใต้หน้าผาหน้าดีเท่ากูหรอก มึงกะไ้เสียโชคดีแล้วที่นาย
ไ้ให้ไปคอยคุมพวกกะเหรี่ยงกะลูกหาบอยู่ข้างล่าง ไม่ต้องเสี่ยง
อะไรเลย กูกะไ้จันนะตายไปแล้วกว่าครึ่ง ถึงนายกับพวกที่ปีน
หน้าผาตามนายขึ้นไปก็เสี่ยงพอกัน ทางด้านนายเป็นยังงี้บ้างละ
นายห้างบ๊อบ นายคีร์ กะหม่อมเบลเรียบร้อยหรือ?”

ประโยคหลังแกถามมาบ้าง

“ทุกคนเกือบตายทั้งนั้นแหละบุญคำ แต่ก็รอดมาได้อย่าง
หวุดหวิดจนเจียน ตอนนี้ก็เหลืออยู่เพียงหม่อมผมทองกับ
นายทหารเชิดวุธเท่านั้นที่เคราะห์หนักกว่าทุกคน”

“สองคนนั้นมัวแต่เดินหยอกเล่นกันอยู่ ไม่ระวังตัวเลย
ทั้งๆที่เตือนแล้ว”

จันบ่นออกมาอย่างกลัดกลุ้ม

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตบแขนเสื้อดูนาฬิกา จากพรายน้ำชี้

เวลา 04.00 น.ตรง อีก 2 ชั่วโมงก็จะย่ำรุ่งแล้ว แต่หมอกกำลัง
จัดเหลือเกิน คงจะยืดเวลาตื่นของพวกนายจ้างออกไปอีก

“เอางี้ ทั้งสองคนนั้นแหละ เห็นบอกว่ายังไม่ได้กินอะไร
กันมาเลยไม่ใช่หรือ?”

“จะเอาเวลาที่ไหนกินเข้าไปได้ลงคอละนาย ถึงแม้จะ
ไม่ใช่ความผิดของบุญคำกะจันโดยตรง แต่ทั้งนายทหารกับนาย
หม่อมก็อยู่ในความรับผิดชอบ แล้วบุญคำก็เอาสองคนนั้นไป
ตายเสียแล้ว ช่วยไม่ทัน นี่บุญคำไม่รู้จะกล้าเข้าไปให้นายจ้างที่
เหลือเห็นหน้าไต่ยังงัย แล้วอีกอย่างหนึ่งก็ไม่มีอะไรจะกินด้วย
ไม่ได้เตรียมติดตัวไว้เลย”

พรานใหญ่รีบเป้หลังออกมา ส่งเรชน์ไปให้จันกับบุญคำ
คนละกระป๋อง สั่งว่า

“เฮ้! ก่อนอื่นกินเสียก่อน เอาแรงไว้ เห็นท่าทางใกล้จะ
ตายด้วยกันทั้งคู่กันแหละ ให้อิมท้องพอมีแรงแล้วเราจะมาหารือ
กันอีกทีว่าจะเอาอย่างไร ขณะนี้ หลบอยู่ตรงนั้นแหละ ยังไม่ต้องเข้า
ไปให้ใครในปางพักเห็นหน้าทั้งสองคน ถึงฉันทออกมานี้ก็ย่อง
ออกมา ไม่มีใครรู้เห็นเหมือนกัน นอกจากเสียเท่านั้น”

อย่างซึ่มๆ เสร้าๆ ทั้งบุญคำและจันเปิดเครื่องกระป๋อง
ออกกินอย่างซังกะตาย ระหว่างนี้ รพินทร์ ไพรวลย์ เผาบุหรื
ตัวต่อตัว

เขาตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าตนเองจะต้องทำอะไรบ้าง ขอ
เวลาเพียงให้ลูกน้องที่รอดตายออกมาทั้งสองคนได้กินอาหาร
รองท้องเสียก่อนเท่านั้น เกิดเป็นคนเอาก้อนแก๊สเคมืออกมาจุด
เป็นกองไฟเล็กๆ ขึ้น เพื่อให้เกิดแสงสว่างและไอร้อนโดยไม่มีควัน
ผิงให้แก่บุญคำและจัน ผู้อยู่ในภาวะสะบักสะบอมเต็มที...

ชั่วไม่นาน ทั้งบุญคำและจันก็กินอาหารชนิดพอปะทะ-
ปะทั้งความหิวเสร็จสิ้น สูดบุหรืกันอีกคนละตัว ดูท่าทางจะ
กระปรี้กระเปร่าขึ้นบ้าง พรานใหญ่จึงเริ่มขึ้นว่า

“เฮลละ ทั้งสองคน ยังพอไหวไหม? ง่วงหรือว่าหมดแรง
แล้วยัง?”

“ไอ้ไหวนะมันไหวแหละนาย แต่นายจะเอาอย่างไร?”

ตาคำย่อนถามมาอย่างมีดมน

“ฉันต้องการทำอย่างนี้นะ คือเราสามคน หมายถึงฉัน บุญคำ และก๊อจัน ย้อนกลับทางเดิม เข้าไปหาช่องถ้ำที่ทั้งสองคน โผล่ออกมานั้นแหละ เราจะเข้าไปจนถึงปากทางตรงที่หินมัน ถล่มลงมาปิดเมื่อตอนเย็นนี้ แล้วช่วยกันสำรวจอีกที สองคน จะต้องนำทางฉันเข้าไป!”

บุญคำกับจันอำปากค่าง จ้องหน้าเขาในเงามืดอยู่ครู่ จันตรงออกมาว่า

“จันกับพี่คำพานายเข้าไปดูได้ แต่มันไม่มีทางเลย จะเสียเวลาไปเปล่าๆ”

“เอาเถอะน่า จะมีทางหรือไม่มีทางยังงี้ เราก็จะต้อง ย้อนกลับไปดูอีกครั้ง คราวนี้มันหมายถึงว่าฉันไปเอง โดยมี บุญคำกับจันนำทางเท่านั้น ต่อให้ไม่มีความหวังอะไรอยู่เลย ก็ต้องลงมือทำอะไรสักอย่าง เราอยู่เฉยๆไม่ได้”

เขาพูดเบาๆ แต่หนักแน่น

“อย่าว่าแต่จะไปช่วยเอาชีวิตสองคนนั้นให้รอดออกมา เลย ต่อให้ศพ ก็ยังไม่มีทางจะหาได้พบ”

ตาเฒ่า สมุนขวาของเขากระซิบเบาที่สุด

“การจะช่วยชีวิตให้รอดออกมาได้นั้น ฉันเองก็ไม่หวัง
เหมือนกัน...”

เขาบอกความรู้สึกแท้จริง

“แต่อย่างน้อยที่สุดฉันก็ต้องรู้ให้แน่ ๆ ว่าสองคนตายอยู่
ตรงไหน และถ้าเป็นไปได้ ก็จะต้องเอาศพเขาทั้งสองออกมาให้
ได้ เข้าใจไหม!”

สมุนคู่ใจซ้ายขวารู้สึกสนใจคอเจ้านายที่อยู่แล้วว่าเป็นคน
อย่างไร

“นายจะไปเดี๋ยวนี้หรือ?”

บุญคำถาม

“เดี๋ยวนี้! จะรอช้าอีกไม่ได้เป็นอันขาด”

“อ้าว! แล้วพวกนายห้างฟาร์ริงพวกนั้น...?”

“ก็เพราะอย่างนั้นนะสิ ฉันจึงบอกว่าเราต้องไปกันเดี๋ยวนี้
ไปกันก่อนที่พวกนั้นจะตื่นขึ้นมา และต้องไม่ให้ความจริงอะไร

ทั้งนั้น ในระหว่างที่ฉันย้อนกลับเข้าไปค้นในถ้าได้ภูเขานั้น ไม่เฉพาะแต่พวกเจ้านายเท่านั้น แม้พวกลูกหาบคนไหนก็จะไม่ให้รู้ความจริงก่อนทั้งนั้นแหละ นอกจากเสี่ยงกับเกิดเท่านั้น”

“นาย! ถ้านายไปกับน้ำจัน ลุงคำ แล้วยังไม่กลับมา จนกระทั่งรุ่งเช้า นายห้างพวกนั้นตื่นขึ้นมาถาม เกิดจะบอกว่า ยังไง?”

เกิดร้องออกมาเบาๆ

“ฉันเตรียมอะไรไว้แล้ว เกิดกับเสียมีหน้าที่ทำตามคำสั่ง เท่านั้น เดี่ยว! ฉันจะเขียนจดหมายสักสองสามตัวถึงนายห้าง บ๊อบ พอเขาตื่นขึ้นมา เกิดก็เอาจดหมายนี้ให้ก็แล้วกัน...”

ดูเหมือนเขายังอธิบายอะไรไม่กระจ่างนัก ชะงักค้างไว้ ชั่วคราวแค่นั้น ตัวเองคว้าสมุดฉีกเล่มเล็กๆประจำติดตัวอยู่ เสมอออกมา พร้อมกับปากกาถูกลื่น แล้วขยับไปนั่งอาศัยแสงสว่างจากก้อนแก๊สที่เกิดจุดไว้ พร้อมทั้งลงมือเขียนหวัดๆ ข้อความว่า

เรียน ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คีธ และเบล...

ผมไม่อาจทนรออยู่จนถึงรุ่งเช้าได้ ขณะที่เขียนโน้ตนี้ 04.00 น.แล้ว ยังไม่มีรีแควว่าคนของผมสองคนกับเชิดรุชและคริสติน่าจะมาถึงยังจุดนัดพบของเราที่นี่ได้ ผมจึงตัดสินใจออกติดตามด้วยตนเอง หน้าที่รับผิดชอบในขณะที่ผมไม่อยู่นี้ ขอมอบให้แก่พรานหนุ่มของผมสองคนที่เหลือ คือเกิดและเส่ย เมื่อคุณทั้งสามตื่นขึ้นมาแล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องรอคอยผมอยู่บนยอดสักดำนี้อีกต่อไป ขอให้เคลื่อนไหวของพวกเราทั้งหมด รวมทั้งกะเหรี่ยงอพยพไปยังหมู่บ้านห้วยเสือร้อง ซึ่งจะไม่ไกลจากที่นี่นัก เกิดและเส่ยจะเป็นผู้นำทาง เมื่อถึงที่นั่น หยดพักรอ ฟังข่าวจากผม อย่าเพิ่งเคลื่อนไหวไปไหนเป็นอันขาด และไม่ต้องออกติดตามผมเลย

ขออย่าว่า ‘จงพักรออยู่ที่หมู่บ้านห้วยเสือร้อง’

ผมจะไปพบภายในเวลาไม่เกิน 24 ชั่วโมงนับจากนี้เวลานี้ และไม่ต้องห่วงผม จงรอคอยกันอยู่อย่างสงบ สำหรับเกิดและเส่ย เข้าใจคำสั่งของผมดีแล้ว...

รพินทร์

เขียนเสร็จ พรานใหญ่ฉีกออกจากเล่ม พับส่งให้แก่เกิด
พร้อมกับสั่งว่า

“เอ้า! นี่ เมื่อนายห้างบ๊อบตื่นขึ้น เอาจดหมายของฉัน
ให้กับเขา ไม่ต้องไปปลุก ปลอ่ยให้พวกเขานอนพักกันตาม
สบายที่สุด ตื่นเวลาไหน ถ้าถามถึงฉันเมื่อไหร่ ค่อยเอาหนังสือ
นี้ให้...”

เขาพูดซ้ำๆเพื่อให้เกิดเข้าใจและปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง
ที่สุด

“สำหรับตัวเองให้ทำยังงี้ ข้อที่หนึ่ง ไม่ต้องบอกความจริง
ให้ใครฟังสักคน ยกเว้นเสียคนเดียว ว่าบุญคำกับฉันลอบมาพบ
ฉันที่นี้ตอนไกลัรุ่ง โดยไม่มีนายทหารเชิดวุธกับหม่อมคริส
กลับมาด้วย เข้าใจไหม?”

เกิดพยักหน้า พร้อมทั้งทวนคำตามคำสั่งของเขา รพินทร์
สั่งต่อไป

“ข้อที่สอง ถ้าพวกนายจ้างถามว่าฉันออกไปตั้งแต่เมื่อไหร่
ให้บอกว่าฉันออกจากแคมป์ไปเมื่อตอนตีสี่ ไปคนเดียว โดยฝาก
จดหมายฉบับนี้ไว้ ข้อที่สาม เมื่อทุกคนตื่นพร้อมกันหมดแล้ว

ให้เคลื่อนขบวนทั้งหมดไปพักรออยู่ที่ห้วยเสือร้อง และรอกันอยู่ที่นั่นจนกว่าฉันจะไปพบ ข้อที่สี่ ในบรรดาพวคนายจ้างทั้งสามคน ถ้าจะมีใครก็ตามคิดที่จะออกติดตามฉัน บอกให้เขาเลิกล้มความคิดนั้นเสีย และอย่าให้ออกตามมาเป็นอันขาด และแม้ว่าพวกนั้นไม่มาเอง แต่จะใช้ให้ใคร ไม่ว่าจะเกิด เสีย หรือกะเหรี่ยงคนอื่นๆออกตาม ก็ไม่ต้องทำตาม เขาจะเรียกเข้าไปสอบถามอะไรมากนัก ก็บอกแต่เพียงไม่รู้ ไม่เห็น และปลอบใจเขาไว้ว่า ฉันจะต้องกลับไปห้วยเสือร้องอย่างแน่นอน เท่านั้นแหละที่ฉันสั่ง จำได้ไหม”

เจ้าพรานเด็กหนุ่มพูดซ้ำๆ ทบทวนคำสั่งของเขาไปที่ละข้ออย่างถูกต้อง แล้วรับปากมันคงว่า

“เกิดจะทำตามคำสั่งทั้งสี่ข้อของนาย ว่าแต่นายเขียนถึงนายห้างบ๊อบยังไม้มั่งละ”

“ฉันบอกพวกเขาว่า ฉันจะออกค้นหาตามลำพัง เพราะทั้งสี่คนยังไม่มา และขอเวลา 24 ชั่วโมง จะกลับไปพบกับพวกเขาที่ห้วยเสือร้อง ถ้าจับไม่ให้ออกตามด้วย และให้พวกเขาไปรวมกันอยู่ห้วยเสือร้อง อย่าพาลังปากออกมาเลยว่าฉันไปกับบุญคำและฉัน”

ประโยคหลังเขาคาดคั้น

“ครับ นาย เกิดจะไม่บอกให้ใครรู้เลย นอกจากไอ้เสียคนเดียว จะหาโอกาสกระซิบกับมันโดยไม่ให้ใครเห็น”

“ดีมาก! เอาละ ดับไฟเสีย แล้วไปได้แล้ว ฉัน บุญคำ และจันก็จะไปเดี๋ยวนี้เหมือนกัน”

กล่าวจบเขาก็ลุกขึ้นยืน เกิดก็เห็นยวแขนไว้ รพินทร์มองหน้า เจ้าพราณเด็กหนุ่มของเขาผินยิ้มแห้งแล้ง อ้าอึ้งรีรออยู่

“ทำไม มีอะไรอีกล่ะ?”

“นายบอกว่านายจะไปพบที่ห้วยเสือร้องภายใน 24 ชั่วโมง ถ้า...ถ้า...24 ชั่วโมงแล้วนายยังไม่มา เกิดกับเสียจะทำยังไง?”

เป็นคำถามที่ฉลาดรอบคอบพอตัวทีเดียว สำหรับเจ้าพราณเด็กหนุ่มของเขา รพินทร์ตบไหล่

“ถ้า 24 ชั่วโมงแล้วฉันยังไม่โผล่ไปที่ห้วยเสือร้อง หาทางถ่วงเวลาไว้ต่อไปอีก 24 ชั่วโมง เป็นระยะเวลายืดหยุ่น แต่ถ้าสองวันแล้ว โดยการไปรออยู่ที่ห้วยเสือร้อง ฉัน บุญคำ และจันก็

ยังไม่โผล่ไปอีก ก็บอกเขาได้เลยว่าทุกคนตายหมดแล้ว รวมทั้งฉันด้วย ให้พวกเขาตัดสินใจเอาเองว่าจะเดินทางต่อไปโดยเกิดกับเสียเป็นคนนำทาง หรือว่าเขาจะกลับอย่างไรก็สุดแล้วแต่เขา”

เกิดน้ำตาคลอในเงามืด เสียงเครือ

“นาย! ไหนๆสองคนนั้นก็ตายไปแล้ว ทำไมนาย ลุงคำกะน้ำจันจะต้องไปเสียเวลาเสี่ยงกันอีก ก็กลับไปบอกพวกนายห้างเขาโดยตรงตามความจริงที่มันเกิดขึ้น มันไม่ใช่ความผิดของนาย ความผิดของลุงคำ น้ำจัน หรือใครทั้งนั้น แต่เป็นความผิดของนายทหารเชิดวุธกับแหม่มคริสเองตะหาก ที่มัวแต่เงอะงะอยู่ ไม่ทำตามทีนัดกันไว้ก่อน”

รพินทร์โอบแขนกอดเกิดไว้ แล้วสั่นหน้าซำๆ

“นั่นไม่ใช่หนทางสุดท้ายที่ฉันจะเลือก เกิด และฉันก็ยังไม่เชื่อว่าสองคนนั้นตายไปแล้ว จนกว่าจะไปเห็นศพหรือที่ตายของเขาแน่ๆเสียก่อน สมมติว่าโอกาส 1 ในแสนที่เขาทั้งสองคนยังไม่ตาย แต่รอรับความช่วยเหลืออยู่ หากเราหวนกลับไปช่วยเขาก็รอดได้ แต่ถ้าเราด่วนลงความเห็นไปเสียเลยว่าเขาตายไปแล้ว โดยไม่พยายามช่วยเหลืออะไรเลย เขาก็ต้องตายไปจริงๆ

ซึ่งคนอย่างฉันจะไม่ทำอย่างนั้นเป็นอันขาด ทำใจดีๆไว้เถิด เราผ่านผจญภัยมาร้ายกาจกว่านี้มานัก ไม่ต้องห่วงฉันหรอก วาระสุดท้ายจริง ๆ สมมุติว่านายทหารเชิดวุธและหม่อมศรีจะ ไม่กลับออกมาอีกแล้ว แต่ฉัน บุญคำ และฉันก็ต้องกลับออกมา จนได้นั้นแหละ บุญคำกับฉันพยายามแล้ว ฉันเชื่อ แต่ฉันเองละ ฉันยังไม่ได้ลงมือเลย และถ้าฉันลงมือเองแล้วยังไม่สำเร็จ มันก็ ของแน่ ๆ สองคนนั้นตายจริง”

“ในที่สุดนายก็ต้องทำงานหนักกว่าทุกคน...เหนื่อย ยากลำบากกว่าเพื่อน...”

เกิดพูดทั้งน้ำตา

รพินทร์ไม่พูดอะไรอีก แต่สะกิดไหล่ทั้งบุญคำและฉันให้ ผละออกเดินทันทีโดยไม่หันหลังกลับมาอีก เกิดเย็นซึมอยู่ครู่ พอ ทั้งสามหายไปในความมืดและม่านหมอกหนาทึบ ก็หันมาดับไฟ เอาเศษกระป๋องเรซิ่นที่บุญคำกับฉันเปิดกินเมื่อครู่นี้แอบซ่อน ลบร่องรอยเสีย แล้วบ่ายหน้ากลับแค้มป์ด้วยจิตใจที่เต็มไปด้วย ความสับสนวุ่นวาย

บุญคำกับฉันนั้น แต่แรกเห็นหมดแรงสิ้นหวังแล้ว แต่เมื่อ

กลับมาพบหน้าเจ้านาย และมีเขาร่วมลงมือปฏิบัติการด้วยเช่นนี้ ทั้งสองก็กลับมีกำลังใจขึ้นมาอีกทันที พานำออกเดินทางไปด้วยเร็ว เลี้ยวลัดชอกซอนไปตามโขดหินน้อยใหญ่ที่งอกอยู่เป็นป่าในเงาปกคลุมของหมอก โดยไต่ลงเบื้องต่ำ เพื่อมุ่งเข้าหาบริเวณปากโพรง ตรงตำแหน่งที่คนทั้งสองชมชานมุดลอดกันออกมา ไม่มัวงมไม่หิวอีกแล้ว แต่ทรหดสุดใจขาดดินตามวิสัยเคยชิน

ทั้งสามไปกันด้วยความชำนาญต่อภูมิประเทศเยี่ยงสัตว์ป่า และไม่ต้องคอยห่วงกังวลอะไรต่อกันทั้งสิ้น เพราะไม่มีใครอื่นมาเป็นตุ้มถ่วง ชอกซอนกันไปก็คุยกันไปเบาๆ

รพินทร์ตรวจวิทย์ของเขาเพื่อให้แน่ใจที่สุดว่ามันปิดสนิทแน่นอน โดยจะไม่ถ่ายทอดเสียงใดๆไปสู่เครื่องรับฟังของพรรคพวกภายในแคมป์ที่หลับกันอยู่ในขณะนี้ พร้อมทั้งกำชับให้บุญคำตรวจสอบวิทย์อีกเครื่องที่แกถืออยู่ด้วย เพราะต่อไปนี้จะไม่ใช่วิทย์อีกแล้ว ป้องกันไม่ให้สแตนด์ลีย์ คัท หรืออิสซาเบล จับได้ยึนการเคลื่อนไหวได้

“จำไว้ บุญคำ ถ้าวิทย์มันดังเรียกขึ้น ก็อย่าเปิดเครื่องพูดตอบเป็นอันขาด ไม่แน่ว่าเหมือนกันว่า พวกนายจ้างสามคน

ที่เหลือในแคมป์อาจเรียกมาเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะถ้าเขาจดเรียก โดยเรายังอยู่ในรัศมีคลื่นที่ส่งถึงกันได้ ออกสัญญาณมันจะดังขึ้น ที่เครื่องเรา”

บุญคำตรวจเครื่องที่แกถืออยู่ในมืออีกครั้ง แล้วตบเสาอากาศหุดจกลงในเครื่อง ปิดปลอกหนังหุ้มเสีย ยัดใส่ย่ามหลัง โดยไม่คิดจะใช้งานอีกเลย

“นี่นายได้พักผ่อนหลับนอนมั่งแล้วยัง?”

แกถามอย่างเป็นห่วง

“ก็หลับๆตื่นๆอยู่ตลอดเวลานั่นแหละ แต่ถึงยังไงก็ยังไม่พอ ได้เอนหลังพักตามาบ้างแล้ว สองคนเราเหอะ แน่ใจหรือว่ายังไหว”

“โอ๊ย! ซำบาย ถ้ามากับนายแบบนี้ ถึงไหนถึงกันเลย เมื่อกี้ก็ได้รองกระเพาะบ้างแล้ว เร็วแรงพอจะกลับคืนมามั่ง ไ้เหนื่อยยากนะมันไม่เท่าไรหรอก แต่มาคิดถึงว่านายทหารกะแหม่มคริสจบเห่ไปแล้วโดยช่วยไม่ทันนี่สิ ไ้คำกับจันทมดแรงเลย...ไม่น่าเลย ผะผ่า...เดินเข้าหาที่ตายแท้ๆ ยังเล่นกูกิก กูกิกกันอยู่ได้ ก็อย่างว่าแหละนาย คนหนุ่มคนสาว บุญคำดูว่า

นายทหารเชิดวุธแกะจะชอบแหม่มคริสเอามากๆ ป่านี่คงนอน
กอดกันและอยู่ใต้ก้อนหินแถวๆปากถ้ำนั่นแหละ”

“พออิมท้อง มีแรงเข้าหน่อย ชักปากเสีย ตาคำ ตะกี้เห็น
ร้องงี้ดๆอยู่”

รพินทร์ดูเบาๆ

“ก็บุญคำสงสารสองคนนั้นนะ แหม่มก็แสนสวย นายทหาร
เชิดวุธแกก็แสนดีกะบุญคำ มาด้วยกันแบบนี้แล้วใครจะอยากให้
ใครตาย”

แกพูดเสียงละห้อย จอมพรานไม่สนใจอะไรกับถ้อยคำ
ของตาเฒ่าจอมสัปโศกอีก สอบถามเอารายละเอียดอีกครั้งกับ
จันเกี่ยวกับสภาพของถ้ำที่เล็ดลอดกันออกมาได้ แล้วเล่าให้
ทั้งสองคนฟังถึงเหตุการณ์ด้านบนหน้าผาที่ฝ่ายเขาเผชิญมา
ก่อนที่หินจะถล่ม

การปรากฏกายของไ้เ้งาดำ ซึ่งจัดหินลงใส่โซดหินก้อน
มหึมาซึ่งเป็นรอยคอดอยู่ และเขายังมันกลิ้งลงมาปะทะหินก้อน
นั้น แล้วทำให้ภูผาทั้งหมดเริ่มมีอาการเหมือนแผ่นดินไหว...ใคร
อยู่ในสภาพอย่างใดและเจ็บเช่นไรบ้าง และในที่สุดเมื่อทุกอย่าง

จบสิ้นลง ก็ปรากฏว่าช้างใหญ่ที่ทุกคนเห็นว่างามมีสีดำสนิท ได้เปลี่ยนสีของงาจากลง กลายเป็นงาสีขาวปนเหลืองธรรมดา อันเป็นสภาพที่ผิดปกติวิสัยของช้างสามัญที่สุด

บุญคำกับจันได้ทราบเข้าเกี่ยวกับช้างงาดำ ที่พอถูกยิงตายแล้ว งามกลายเป็นสีงาช้างตามปกติ ก็อุทานเสียงหลง

“ฉิบหายแล้วนาย ถ้าแบบนั้นมันก็แปลว่า ช้างงาดำมันไม่มี สุดแต่วิญญูณร้ายมันจะลงสิงตัวไหน ตัวนั้นก็กลายเป็นไ้งาดำทันที”

ตาเฒ่าหลุดปากออกมาอย่างคนรู้เรื่องไสยเวทอาถรรพณ์ ดืออยู่แล้ว

“ใช่! ฉันเองก็เพิ่งจะมารู้เอาเมื่อตอนนั้นเอง พวกฝรั่งที่ขึ้นไปด้วยทุกคนก็มองเห็นเหมือนกันหมด ไม่ใช่ฉันเห็นอยู่คนเดียว”

“อีกราวนี้มันยิ่งกว่าสมัยที่มันลงสิงเสือโคร่งดำ ที่ประเดี๋ยวเป็นหิน ประเดี๋ยวกลับมาเป็นเสือมีชีวิตอีก...ใช่ไหมนาย?”

“ยิ่งกว่าหลายเท่านี้! ยุคก่อนนี้ มันสลับเปลี่ยนวิญญูณ

กันระหว่างร่างของไอน์นักบวชโล้นกับเสื้อหินสีดำเท่านั้น แต่คราวนี้มันแหกกรุป่าช้านิทรานคร เอาไอ้ผีดิบยกโขยงกันออกมาทั้งกรุ มีหน้าซำยังใช้ซ้างป่าเป็นบริวารนับไม่ถ้วน ตัวไหนเป็นซ้างสำคัญ มันก็ลงสิงกลายเป็นซ้างงาดำทันที เพราะฉะนั้นไอ้งาดำจะเกิดขึ้นได้เรื่อยๆ ล้มเท่าไรก็ไม่รู้จักหมด จนกว่าเราจะล้มหรือขจัดวิญญูณอุปาทวของมันตรัยลงได้”

“แล้วนายจะทำยังไงดี?” จันถาม

“ก็ยังไม่ออกเหมือนกัน ต้องค่อยๆคิด ค่อยๆแก้ สำคัญคุมสติให้ดีก็แล้วกัน ทั้งบุญคำและจันก็ศิษย์มีครูเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

ทั้งสองถอนใจเฮือกออกมาพร้อมกัน

“ครูก็มีพรอกนาย แต่ครูคนไหนก็ไม่ ‘แรง’ เท่ากับครูที่มากับไอ้คำไอ้จันเตี้ยนี้ ครูพรินทร์ยังไ้ละ นี่ถ้า ‘ครู’ ไม่มาด้วย จ้างบุญคำก็ไม่กล้าย้อนกลับไปทีเก่าอีก ถามไอ้จันดู...ก่อนจะโผล่ออกมาได้ก็เกือบม้วยเหมือนกัน จงอาจผีเจ้าของถ้ำดักแผ่พังพานอยู่ปากโพรงทางออก แลบลิ่นอยู่แปลบๆ หัวเท่ากระดัง ผัดข้าว คาถากีบทั้งด้อออกมาใช้หมดมันก็ไม่ยอมไป จะยิงด้วย

กระสุนที่ลงอาคมไว้ก็ยังไม่ออก สงสัยจะอยู่ใกล้เคียงกับเส้นทางเดินของเหล็กไหล ผลที่สุดก็เลยต้องงัดเอาकुงเกงในของหม่อมเบลอออกมาโยนใส่...ฮือโฮ้ ที่แท้ก็คือเห้งไ้ไม้ไผ่ฟันดินขึ้นมา แต่อีต่อนที่เห็นอยู่เป็นนานสองนานนะ มันงูจงอางชัดๆ ถ้าไ้เขาใหญ่ ลูกนี้เขี่ยนมากนะนาย เจ้าถ้ำก็เกะกะอันตรายที่สุด มันเป็นพวก รากษสผีร้าย ไม่ใช่เทพหรอก”

ตาพรานเผ่าครางอ้อย

“เออ มันจะเป็นอะไรก็ช่วงหวั้มัน ประเดี๋ยวรู้เองว่ามันจะแน่สักแค่ไหน”

รพินทร์บอกเสียงเกรี้ยวๆในลำคอ

ประมาณไม่เกิน 20 นาทีเท่านั้น ทั้งสองก็นำเขามาพบเข้ากับปากถ้ำขนาดเขื่อง สูง 2 เมตรครึ่ง กว้างกว่า 5 เมตร เป็นเว้งโพรงเข้าไป รพินทร์ฉายไฟสำรวจอย่างใคร่ครวญ ลักษณะของปากถ้ำนั้นมองผาดๆว่ามันจะเป็นโพรงถ้ำขนาดเขื่องพอสมควรทีเดียว แต่จากคำบอกเล่าเดิมของบุญคำกับจัน แสดงว่ามันถ่างกว้างเฉพาะทางออกเท่านั้น เมื่อลึกลงไป

จะต้องเป็นเส้นทางที่สอบแคบชนิดที่บางขณะต้องกระดืบคลาน
เลื้อยกันเข้าไป

ประสาทมัมผัสกับบางสิ่งบางอย่างทำให้เขายืนหรืตา
พิจารณาเฉยอยู่ก่อน สมุนคู้ใจซ้ายขวา ยืนชิดอยู่เบื้องหลัง

“เป็นทางออกทางเดียวใช่ไหม มีทางอื่นที่จะออกได้อีก
ไหม?”

เขากระซิบถามแผ่วต่ำ

“ไม่มีแล้วนาย ถ้าจะมุดจากปากโน้นมาโผล่ด้านนี้ได้
ก็ต้องออกตรงนี้แห่งเดียวเท่านั้น”

บุญคำตอบ

“ถ้าจะมุดไปในถ้ำจริง ๆ โดยไม่เสียเวลาทำอย่างอื่น
ระยะทางมันยาวนานสักเท่าไรถึงจะทะลุ ระหว่างปากโน้นกับ
ปากนี้”

“ก็ราว ๆ สองชั่วโมงเท่านั้น”

“เอาละ ทั้งสองคนถอยออกไปก่อน... ถอยห่าง ๆ ไป

รวมอยู่ด้วยกัน ภาวนาบทหัวใจพระเจ้าห้าพระองค์คู้มตัวเอง
เอาไว้ ฉันจะทำอะไรนิดหน่อย เตี้ยวเตี้ยวเท่านั้น เสร็จแล้วจะ
เรียก ระหว่างนี้ถ้าเกิดอะไรพิสดารขึ้น อย่าตกใจ คุ่มสติให้มัน
ภาวนาเอาไว้ก็แล้วกัน”

รพินทร์ ไพรวลย์ สักกับคนของเขาทั้งสอง

บุญคำและจันก็พากันก้าวถอยหลังออกไปทันที ปล่อยให้
เขายืนประจันอยู่หน้าปากถ้าลักษณะประหลาดนั้นตามลำพัง
อย่างโดดเดี่ยว...

เพชรพระอุมา ตอน จิตรางคางคก เล่ม 33

prism
ปรีซึ่ม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีซึ่ม มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7965-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)